

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 6496/11

לפני :
כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' סולברג

המערערים :
1. יעקב ססבון
2. משה ססבון

נגד

המשיבים :
1. אפרים (עופר) סולומון
2. אבני סולומון
3. אורלי שקד סולומון
4. חברת סולומון את ססבון תעשיות זיווד (1989)
בע"מ (פורמלית)

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 9.6.11 בה"פ 125/08 שניתן על ידי כבוד השופטת ע'
ברון

תאריך הישיבה : כ"ח באלול התשע"ג (3.9.2013)

בשם המערערים : עו"ד יוסף יפרח ; עו"ד רמי אפשטיין

בשם המשיבים : עו"ד אלי פיטרו

פסק-דין

השופט ס' גובראן:

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטת ע' ברון) בתיק ה"פ 125/08 מיום 9.6.11, במסגרתו נדחתה בקשת המערערים להצהיר כי למניות ההנהלה שבידיהם נתון הכוח למנות דירקטורים בחברה.

תמצית המקרה

2. המערערים, בני משפחת ססבון, והמשיבים, בני משפחת סולומון, הם בעלי מניות בחברת "סולומון את ססבון תעשיות זיווד 1989 בע"מ" (להלן החברה). שיעור

האחזקות בחברה הוא: 30% למשפחת ססבון, ו-70% למשפחת סולומון. מניות משפחת סולומון נחלקות בין שלושה אחים: עופר (25%), אבני (25%) ואורלי (20%). בנוסף למניות רגילות אלה, היו בחברה גם 2 מניות הנהלה. אחת לססבון האב, השניה לסולומון האב. השאלה המרכזית בענייננו היא אילו זכויות מקנות מניות ההנהלה; וליתר דיוק, האם כל אחת מהן מקנה זכות שווה למנות דירקטורים, כלומר 50% לכל משפחה.

עובדות רלבנטיות

3. המערערים 1-2 הם יעקב ססבון, ובנו, משה ססבון. המשיבים 1-3 הם ילדיו של סולומון האב – עופר, אבני ואורלי. בשנת 1974 הקימו סולומון האב (50%) וססבון האב (50%) חברה שקדמה להקמת החברה שבענייננו (להלן החברה הקודמת). בשנת 1989 העביר סולומון האב את חלקו בחברה הקודמת לשלושת ילדיו. בנוסף, ססבון האב מכר להם (לעופר ולאבני) 20% ממניותיו – 10% לכל אחד. מכאן שיעור האחזקות הנוכחי, כפי שצויין. שינוי זה בהרכב הבעלות, נעשה באמצעות ייסודה של החברה שבענייננו.

4. מניות ההנהלה בחברה, כאמור, הוקצו ביחס שווה בין שני האבות. אולם בתקנון החברה לא נקבע מהן הזכויות הצמודות למניות אלה. ססבון האב וסולומון האב נרשמו כדירקטורים ברשם החברות. אשר לזכויות החתימה בחברה, נקבע כי חתימתו של ססבון האב, בצירוף חתימה של אחד מיתר בעלי זכות החתימה – האב סולומון או אחד מילדיו – תחייב את החברה.

5. בשנת 1991 פרש סולומון האב באופן סופי מעסקי החברה, והעביר את מניית ההנהלה שלו לשלושת ילדיו. עם זאת, כאמור, השלושה החלו לעבוד בחברה שנים קודם לכן ולקחו חלק פעיל בניהולה. לאחר הפרישה, החברה נוהלה במשותף על ידי ססבון האב ושלושת המשיבים.

6. בשנת 2004 הצטרף לניהול החברה בנו של ססבון האב – משה ססבון (המערער 2; להלן משה). עד למועד זה, אף אחד מילדיו של סולומון האב לא מונה כדירקטור במקומו. אולם, משנכנס משה לחברה, נרשם עופר סולומון כדירקטור חלף אביו, מטעמים שיובחרו בהמשך. משה נרשם גם הוא כדירקטור מכוח מניית ההנהלה של אביו.

7. עוד בשנת 2004, קודם לאירועים שתוארו, נחתם הסכם מיזוג בין החברה לבין חברה נוספת, במסגרתו הוסכם על הקמת חברה שלישית בשם "קונטקט זיווד אלקטרוני

בע"מ" (להלן קונטקט), שאליה הועברה פעילותה של החברה. נקבע בהסכם המיזוג, כי כל אחת מן החברות המחזיקות זכאית למנות 2 דירקטורים לדירקטוריון קונטקט. עוד הוסכם בהסכם, כי סבון האב ימונה לדירקטור. בפועל, מונו משה, ואורלי סולומון.

8. בשנת 2006 נתגלעה מחלוקת בין משה לבין המשיבים לגבי ניהול החברה. משה סבר שהחלטות ניהוליות צריכות להתקבל בדירקטוריון, כלומר, נציג אחד מטעם המשיבים ונציג נוסף מטעם המערערים. זאת, בהתאם לשיעור האחזקות במניות ההנהלה – 50%:50%. מנגד, סברו המשיבים כי החלטות ניהוליות צריכות להתקבל בפורום בעלי המניות – עופר 25%, אבני 25%, אורלי 20%, ו-30% למשפחת סבון – כפי שנעשה עד אז.

9. לאחר מספר אירועים סביב המחלוקת, נעשה ניסיון להגיע לגישור, שלא צלח. לאחריו, בשנת 2008, הוחלט באסיפת בעלי המניות – שכזכור, מורכבת מרוב למשפחת סולומון – להעביר את סמכויות הדירקטוריון לידי אסיפת בעלי המניות, חרף דעתו החולקת של משה. עוד הוחלט באסיפה זו כי משה סבון ימונה בקונטקט כאחד משני דירקטורים מטעם החברה.

9 פסק דינו של בית המשפט המחוזי

10. בית המשפט המחוזי נדרש להכריע בשתי שאלות מרכזיות. האחת, אם העברת הסמכויות מן הדירקטוריון לאסיפת בעלי המניות נעשתה כדין. השניה, מה טיבן של מניות ההנהלה, ואם מקנות הן סמכות למינוי דירקטורים. משמעויות המעשית של שתי שאלות אלה עניינה מאזן הכוחות בחברה בין המשפחות – 50%/50% או 30%/70%.

11. לשם קביעת טיבן של מניות ההנהלה, נדרש בית המשפט המחוזי לתקנון החברה. הואיל ולא נמצאה בו הוראה מפורשת המקנה סמכות למינוי דירקטורים, התחקה בית המשפט אחר כוונתם הסובייקטיבית של מנסחיו. בית המשפט מצא, כי החברה היא בעלת אופי משפחתי; כי בעלי המניות הם גם המנהלים בפועל; וכי הניהול מושתת על יחסי אמון והדדיות בין ארבעת בעלי המניות – שלושת ילדי משפחת סולומון וסבון האב. אשר למניות ההנהלה קבע בית המשפט, כי אף שהוקצו לסבון האב וסולומון האב, בפועל לא הוקנו להם זכויות יתר כלשהן מבחינת ניהול החברה, אלא שימשו לשם כבוד; וכי למינויים כדירקטורים לא היתה משמעות מעשית (פס' 14 לפסק הדין). בית המשפט קבע, כי ניסיונם של המערערים להצמיד למניות ההנהלה זכות למינוי דירקטורים הוא יוזמה מאוחרת של משה, אותה כינה בית המשפט יוזמה שנועדה "לשנות סדרי עולם" (פס' 15). בית המשפט דחה את עדותו של משה, לפיה על ניהול החברה הופקדו שני הדירקטורים. עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי גם אם היתה

נמצאת כוונה לנהל את החברה באמצעות דירקטוריון, שיתמנה מכוח מניות ההנהלה, הרי שכוונה זו נזנחה.

12. אשר להחלטה על העברת סמכויות הדירקטוריון לאסיפה הכללית, דחה בית המשפט המחוזי את הטענה לפיה היא נעשתה לא בהתאם להוראות חוק החברות, תשנ"ט-1999. כן נדחתה טענת המערערים לפיה החלטת האסיפה הכללית מקפחת אותם כבעלי מניות מיעוט.

טענות המערערים

13. טענות המערערים מכוונות הן, בעיקר, נגד ממצאיו העובדתיים של בית המשפט המחוזי. לטענתם, הקביעה לפיה מניות ההנהלה נועדו מלכתחילה לשם כבוד אינה עולה בקנה אחד, בין היתר, עם המשמעות שייחסו לה הצדדים בינם לבין עצמם; עם העובדה שסולומון האב העביר את מניית ההנהלה שלו לילדיו; ועם העובדה שעופר סולומון מינה עצמו דירקטור מכוחה. קביעה נוספת עליה משיגים המערערים, היא הקביעה בדבר "הזנחה" מניות ההנהלה במרוצת השנים בידי הצדדים. לשיטתם, בית המשפט לא פירש את הביטוי "הזנחה"; וככל שמדובר ב"ויתור" או ב"מניעות" – הרי שעילות אלה לא התקיימו. נטען, כי הבסיס לקביעה זו – קביעה לפיה בשנת 1991 פרש סולומון האב מעסקי החברה – שגויה. בהקשר זה הוצגו מספר אינדיקציות בחומר הראיות אשר שוללות, לשיטתם, קביעה זו. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה, בכך שהסתמך על שתי פרשנויות סותרות שהציגו המשיבים לגבי טיבן של מניות ההנהלה. האחת, לפיה מניות ההנהלה חסרות כל זכות מלכתחילה. השניה, לפיה למניות ההנהלה הוצמדה בתחילה הזכות למנות מנהל, אך זכות זו נזנחה במרוצת השנים.

14. טענה נוספת של המערערים עניינה חוקיות החלטת האסיפה הכללית. נטען, כי לא התקיימו יסודותיו של סעיף 52(א), המאפשר לאסיפה הכללית ליטול את סמכות הדירקטוריון בשל נבצרות. לגישתם, לשם קיומה של נבצרות, נדרש, בין היתר, כי תהא התפלגות של הדירקטוריון לשני כוחות שווים המצויים בסכסוך חמור ושאינם מסוגלים להגיע להסכמות. בהקשר זה גרסו המערערים, כי סכסוך פנימי בין המערערים לבין עצמם הוא זה שהביא לקבלת ההחלטה באסיפה הכללית.

15. עוד נטען, באשר לחוקיות החלטת האסיפה הכללית, כי היא אינה מתחשבת בעמדת המערערים המחזיקים ב-50% ממניות ההנהלה, ולכן עולה כדי קיפוח המיעוט. לטענתם, בחברה שהיא מעין שותפות, קיימת ציפייה לגיטימית של הצדדים לניהול משותף של החברה, ופגיעה בה עשויה לשמש בסיס לטענת הקיפוח.

16. עמדת המשיבים היא כי אין בטענות המערערים כדי להצדיק התערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בהתאם לכללים להתערבותה של ערכאת הערעור. לגופו של עניין, סומכים המשיבים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מן הטעמים שצוינו בו, וחוזרים על קביעותיו.

דיון והכרעה

פרשנות התקנון וכוונת יוצריו

17. המערערים טוענים, כי למניות ההנהלה היה נתון מאז ומעולם הכוח למנות דירקטורים, וכי ניהול החברה נעשה באמצעות הדירקטוריון, בו יחס הכוחות בין שתי המשפחות היה שווה. את גרסתם סמכו הם על הוראות תקנון החברה. הקושי בו נתקלו, היה שבתקנון לא נמצאה הוראה מפורשת המורה שהסמכות למנוי דירקטורים אינה נתונה לאסיפה הכללית, אלא לבעלי מניות ההנהלה. נוכח שתיקת התקנון, טענו המערערים, כי התחקות אחר כוונת המייסדים, מצביעה על כך שמייסדי החברה החליטו להקצות מניות הנהלה רק לסבון האב וסולומון האב, ולמנותם כדירקטורים מכוחן.

18. מקובל עלי כי חברה פרטית רשאית לקבוע בתקנונה כי למניות מסוג מסוים קיימת זכות בלעדית למינוי מנהלי החברה. "חופש גיוון" זה קבוע בסעיף 82 לחוק החברות, תשנ"ט-1999 (להלן חוק החברות) (ראו ע"א 1630/94 צנה בע"מ נ' עזבון נח מוזס ז"ל, פס' 6 לפסק דינו של השופט אור (15.8.94)). במקרה הנדון, לא נקבעה בתקנון הוראה מפורשת בעניין זה, ולכן, בדין נדרש בית המשפט המחוזי לפרשנותו. כידוע, התקנון הוא הסכם בין החברה לבין בעלי המניות ובינם לבין עצמם. כאשר לשונו סובלת שתי משמעויות, יש לבכר את המשמעות העולה מכוונת יוצריו. אולם גם אם אניח, כי שתיקתו של התקנון מאפשרת, להלכה, את גרסת המערערים, לא מצאתי טעם לשנות מקביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה ניהול החברה נעשה, למעשה, על ידי כלל בעלי המניות הרגילות ולא מכוח מניות ההנהלה.

19. לא בכדי ביכר בית המשפט המחוזי את גרסת המשיבים באשר לאופן ניהול החברה. לגרסתם, החברה נשאה אופי משפחתי, וניהולה נעשה בצוותא, על ידי כל בעלי המניות; וכן, מניות ההנהלה אשר הוקצו לשני האבות המייסדים, בפועל, לא הקנו להם זכויות יתר בניהול החברה. מנגד, גרסת המערערים בוססה על עדותו היחידה של משה ססבון, שהחל לעבוד בחברה רק בשנת 2004, ולכן מרביתה אינה מידיעתו האישית. הם העדיפו לא להעיד את ססבון האב, אף שלקח חלק פעיל בניהול החברה

מהיווסדה ועד למתן פסק הדין. בנוסף, המערערים לא המציאו ולו מסמך אחד המעיד כי החלטות החברה התקבלו רק בדירקטוריון בהרכב של שני דירקטורים.

20. לא שוכנעתי כי נסיבות המקרה הנוכחי מצדיקות התערבות בקביעותיו של בית המשפט המחוזי. התערבות בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית מצומצמת, כידוע, למקרים חריגים. בע"א 2449/08 טואשי נ' בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ, (16.11.2010) הזדמן לי לציין, כי טעמה של הלכה זו אינו שיקולי נוחות של בית המשפט שלערעור, אלא שיקולי עדיפות של בית המשפט השומע את הראיות בכל הנוגע לקביעת העובדות. עדיפות זו מקורה בכך שהערכאה הדיונית שמעה את העדים, התרשמה מהם באופן ישיר, בחנה את כלל הראיות, ולעתים, לשופטיה נתון יתרון של ניסיון שיפוטי בהערכת מהימנות וקביעת ממצאים עובדתיים הנרכש על ידי שמיעת משפטים בתחומים דומים (ראו ש"ס, בפס' 11 והאסמכתאות שם).

21. בנסיבות אלה, אין בידי לשנות ממצאיו של בית המשפט המחוזי. משכך, איני נדרש בהרחבה לטענה לפיה נימוקיו של בית המשפט המחוזי נשענים על גרסאות עובדתיות חלופיות. יוער בקצרה כי לטענה זו אין בסיס. קביעתו זו של בית המשפט המחוזי, לפיה גם אם היתה מוכחת כוונה כנטען (לגבי טיבן של מניות ההנהלה), הרי שהיא נזנחה – נאמרה בבחינת מעבר לצורך, ולא כקביעה עובדתית כפי שטענו המערערים. בית המשפט המחוזי ציין כי "נמצא אפוא שגם אם היתה כוונה אחרת בעת הקצאת המניות כאמור, כוונה שיודגש כי לא הוכחה, הרי שהיא נזנחה" (פס' 17, ש' 10). מאותו הטעם איני נדרש גם לטענה לפיה לא התקיימו יסודות "משפטיים" של ההזנחה האמורה. יוער, כי נראה שמדובר בקביעה עובדתית, אף שטענת המערערים מנסה להציגה כעניין "משפטי".

22. טענה נוספת שאין להידרש לה בהרחבה היא טענת קיפוח המיעוט. כפי שצוין, המערערים טענו, כי קבלת החלטות באסיפה הכללית שאינן מתחשבות בעמדת המערערים המחזיקים ב-50% ממניות ההנהלה עולה כדי קיפוח המיעוט. לטענתם, בחברה שהיא מעין שותפות קיימת ציפייה לגיטימית של הצדדים לניהול משותף של החברה, ופגיעה בה עשויה לשמש בסיס לטענת הקיפוח. אין בידי לקבל טענה זו. טענה זו מניחה שלזכויות ההנהלה היתה משמעות ממשית, המקימה ציפייה לניהול משותף. אולם כפי שנקבע, הואיל והניהול נעשה במשותף, אין בסיס לטענה זו.

נבצרות הדירקטוריון

23. טענת המערערים היא כי לא התקיימו יסודותיו של סעיף 52(א), המאפשר לאסיפה הכללית ליטול את סמכות הדירקטוריון בשל נבצרות. לגישתם, לשם קיומה

של "נבצרות", נדרש, בין היתר, כי תהא התפלגות של הדירקטוריון לשני כוחות שווים המצויים בסכסוך חמור ושאינם מסוגלים להגיע להסכמות, וכי הדבר לא התרחש במקרה הנדון. לטענה זו אין בידי להסכים. סעיף 52(א) לחוק החברות קובע כי:

"נבצר מן הדירקטוריון להפעיל את סמכויותיו והפעלת סמכות מסמכויותיו חיונית לניהולה התקין של החברה, רשאית האסיפה הכללית להפעילה במקומו, אף אם לא נקבעה לכך הוראה בתקנון, כל עוד נבצר ממנו הדבר, ובלבד שהאסיפה הכללית קבעה, כי אכן נבצר מן הדירקטוריון לעשות כן וכי הפעלת הסמכות חיונית כאמור; [...]"

24. סעיף זה מבטא אחת מסמכויותיה של האסיפה הכללית, המכונה "שיורית שבשיורית" (ראו יוסף גרוס חוק החברות החדש בעמ' 125-126 (מהדורה רביעית, 2007). אין מדובר בסמכות שיורית במובנה המקובל. הסמכות השיורית ה"רגילה" נתונה לדירקטוריון, מכוח סעיף 49 לחוק החברות, הקובע כי "סמכות של החברה שלא הוקנתה בחוק או בתקנון לאורגן אחר, רשאי הדירקטוריון להפעילה". בהקשר זה צוין בעניין רדום:

"אכן, הדירקטוריון הוא אורגן 'שיורי' של החברה, ולגבי סמכויות שונות שלא נקבע להן אורגן מוסמך, הדירקטוריון הוא בעל אותן הסמכויות [...]. אך הסמכות 'השיורית שבשיורית' נתונה לאסיפה הכללית (ראה [...]). כך, למשל, אם הדירקטוריון אינו מסוגל לפעול, הסמכות לפעול בשם החברה נתונה לאסיפה הכללית, אשר פועלת – כפוף לקביעה אחרת במסמכי היסוד – על-פי החלטת רוב רגיל של חברי האסיפה (ראה [...]). כך, למשל, מקום שהדירקטוריון אינו יכול לפעול שכן חבריו נתונים במצב של ניגוד אינטרסים, הסמכות לפעול – או לאשרר פעולות שנעשו שלא כדין נתונה לאסיפה הכללית (ראה [...]), הפועלת על פי החלטת רוב החברים" (ע"א 773/88 רדום נ' מחסני קירור בנמל תל-אביב בע"מ, פ"ד מד(1) 234, 237).

25. הסמכות השיורית שבשיורית מתיישבת עם מיקומה ההיררכי של האסיפה הכללית בראש הפירמידה מזה, אך אינה נוגסת בעצמאותו של הדירקטוריון מזה (השוו אירית חביב-סגל דיני חברות כרך א' 35-38 (2007)). בעוד שהאסיפה הכללית מופקדת על קבלת ההחלטות המרכזיות ביותר בחיי החברה, הדירקטוריון מופקד על ניהולה השוטף. כך למשל, מוסמכת האסיפה הכללית לשנות את התקנון (סעיפים 20 ו-57 לחוק החברות); למנות דירקטורים (סעיף 59) או לפטרם (סעיף 230); וליטול סמכויות שיועדו לאורגן אחר (סעיף 50). נוכח חלוקה זו, הסמכות להפעיל סמכות מסמכויותיו

של הדירקטוריון, מקום שנבצר מן הדירקטוריון לעשות כן, מאפשרת לחברה להמשיך ולפעול גם כאשר הדירקטוריון אינו מסוגל להפעיל את סמכותו השיורית.

26. דומה כי דווקא בחברות פרטיות, כמו במקרה הנוכחי, סמכות זו חיונית היא. בחברות פרטיות אין זה נדיר שזכויות הנהלה אינן מבטאות אלא ערך סנטימנטלי כלפי המייסדים (דוד האן "כפייה בין-קבוצתית" משפטים לב 419, 449 (2002)). קיימים גם מקרים בהם זכויות הנהלה ניתנות נוכח אמון מיוחד שזוכה לו אחד מבעלי המניות (השוו ד"נ 39/80 ברדיגו נ' ד.ג.ב. טקסטיל בע"מ, פ"ד לה(4) 197, 202-203 (1981)); חביב-סגל, בעמ' 396). במצב זה, העברה של מניות אשר מקנות, למשל, זכות למנות מנהלים, עלולה, במקרים מסוימים, לסתור את הכוונה ההיסטורית ממועד הנפקתן.

27. כדי ליטול את סמכויות הדירקטוריון, דורש סעיף 52 לחוק כי יתקיימו שלושה יסודות מצטברים. ראשית, נדרשת קיומה של "נבצרות" הדירקטוריון, שמשמעותה היא שנמנע מן הדירקטוריון להפעיל את סמכויותיו. הנבצרות יכולה להיות פיסית, כגון מקרי פטירה. אך היא יכולה להיות גם נורמטיבית, כגון חילוקי דעות (ראו גרוס, בעמ' 141). שנית, נדרש כי הפעלתה של הסמכות מסמכויותיו של הדירקטוריון תהא חיונית לניהולה התקין של החברה. שלישית, נדרש כי האסיפה הכללית תקבע, כי אכן נבצר מן הדירקטוריון לעשות כן וכי הפעלת הסמכות חיונית כאמור.

28. המחלוקת בענייננו מתמקדת ביסוד הראשון, שעניינו נבצרות הדירקטוריון. מבלי למצות את מכלול המקרים האפשריים, סבורני, כי כאשר הדירקטוריון נחלק לשני כוחות שווים, בעלי אינטרסים מנוגדים, שאינם מגיעים להסכמה, מתקיים יסוד זה. במקרה הנוכחי, כבר בנקודת המוצא היה קיים שוויון בזכויות הניהול שמקנות מניות ההנהלה – גם אם רק להלכה. לכך התווספו חילופי הדורות, גידול במספר בעלי המניות, ומכירת 20% ממניות ססבון האב למשיבים. כן נוספה מחלוקת קונקרטית שהתגלעה בשנת 2006, בין משה לבין המשיבים, באשר לניהול החברה. לאחר שנכשל ניסיון לגישור בין הצדדים, הוחלט על העברת סמכויות הדירקטוריון לאסיפה הכללית. בנסיבות אלה, נראה לי, כי ניתן לומר שנבצר מן הדירקטוריון להפעיל את סמכותו, ומשכך, החלטת האסיפה הכללית בדין יסודה.

29. יצוין, כי לקראת סיום הדיון בתובענה בבית המשפט המחוזי, נערכה אסיפת בעלי מניות נוספת, בה הוחלט על שינוי זכויות החתימה ונקבע כי אין צורך בחתימתו של ססבון האב כחתימה הכרחית למתן תוקף להחלטות החברה. כן הוחלט כי אורלי ואבני ימונו לדירקטורים בחברת קונטקט מטעם החברה. המערערים עתרו לבית המשפט המחוזי להורות על בטלותן של החלטות אלה. אולם, כפי שעולה מפסק הדין,

המערערים חזרו בהם מבקשתם. בפנינו טענו המערערים כי היה על בית המשפט לדון בכך. מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה משנקבע כי החלטות ניהוליות התקבלו בפורום בעלי המניות אין להידרש לטענה זו.

30. סוף דבר, אציע לחבריי לדחות את הערעור, ולחייב את המערערים בשכר טרחת עורך דינם של המשיבים בסכום של 50,000 ש"ח.

ש ו פ ט

המשנה לנשיא מ' נאור :

אני מסכימה.

המשנה לנשיא

השופט נ' סולברג :

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן.

ניתן היום, כ"ז בשבט התשע"ד (28.1.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיא